

Verdensmisjonen og Jesu Kristi gjenkomst

Dag Risdal - "Kallet - Profeten Jonas og Verdensmisjonen"

Etter som Jonas-boken dreier seg om misjon, er det naturlig å avslutte med et avsnitt om misjonen i lys av Jesu Kristi gjenkomst.

Misjon har med utsendelse å gjøre. Jesu utsendelse av sine vitner svarer til Faderens utsendelse av Sønnen. «*Likesom Faderen har utsendt meg, sender også jeg dere*» ([Joh 20,21](#)).

Misjonsarbeidet foregår først og fremst ved åndelige frontavsnitt der evangeliet ikke tidligere er blitt forkynt ([Rom. 15, 20-21](#) [2 Kor 10,15-16](#)).

Selve misjonsforkynnelsen er en del av Guds råd. Vi kan ikke forkynne rett om frelsen, forsoningen eller rettferdiggjørelsen uten at misjonsperspektivet kommer inn. «Misjonen er selve evangeliet i sin realisering» - slik er det blitt hevdet. «... *Og i deg (Kristus) skal alle jordens slekter velsignes*» ([1 Mos 12,3](#)). Hedningemisjonen er altså innebygget i Guds frelsesplan.

Bibelens historie syn er målrettet. Frelseshistorien går mot et mål. Alt beveger seg mot Kristi gjenkomst og dommens dag. «*Men Herrens dag skal komme som en tyv, og da skal himlene forgå med veldig brak, og himmellegemene skal komme i brann og gå i oppløsning ...*» ([2 Pet 3,10](#)). Da skal alt hva synden har ødelagt bli gjenopprettet. «*Men vi venter etter hans løfte nye himler og en ny jord, hvor rettferdighet bor*» (2 Pet 3,13).

Skriften lærer med overbevisning at Kristus skal komme igjen, både som frelser og dommer. «*Men vi har vårt hjemland i himmelen. Derfra venter vi også Herren Jesus Kristus som frelser*» ([Fil 3,20](#)). «*Kristus skal komme igjen for å dømme levende og døde*» Dette er vår tro og vår bekjennelse!

Hele Skriften er gjennomtrengt av budskapet om Jesu gjenkomst. Jesus selv holder sine alvorsmettede taler om endetiden og sin gjenkomst. Vi finner i NT en lengsel etter fullendelse og forløsning (Rom 8,18-23). Men samtidig ligger det et rystende alvor i Bibelens tale om Jesu gjenkomst. «*For vi skal alle åpenbares for Kristi domstol, for at enhver kan få igjen det som er skjedd ved legemet, etter det han gjorde, enten godt eller ondt*» ([2 Kor 5,10](#)).

Det som da blir avgjørende for hvert enkelt menneske, er hvordan det har stilt seg til Jesu Kristi åpenbaring. Det er det personlige forholdet til Guds Sønn, Jesus Kristus, som da er bestemmende. «*Den som tror på Sønnen, har evig liv. Men den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham*» ([Joh 3,36](#)).

Vårt kristne håp er nøye knyttet til «*Jesu Kristi oppstandelse fra de døde*» ([1 Pet 1,1-3](#)).

Fordi Kristus er oppstanden (1 Kor 15,20), vil det en dag finne sted en oppstandelse for alle mennesker - enten til evig liv eller til evig dom.

Bibelens grunntone vil derfor være preget av dette evighets-alvoret: «*Derfor vil jeg gjøre dette med deg, Israel. Og fordi jeg vil gjøre slik med deg, Israel: Gjør deg rede til å møte din Gud!*» ([Amos 4,12](#)).

Hver gang Bibelen taler om Jesu gjenkomst, minner den oss om at vi må leve i våkenhet og åndelig beredskap. «*Vær da også dere rede! For Menneskesønnen kommer i den time dere ikke tenker*» ([Luk 12,40](#)).

Nå vil jeg her ikke gå inn på de mange tegn i naturlivet, i folkelivet og i kristenheten som - ifølge Skriften - skal inntre før Jesus kommer igjen. Men ett tegn må nevnes, nemlig verdensmisjonen: «*Og dette evangeliet om riket skal bli forkynt over hele jorden til et vitnesbyrd for alle folkeslag, og så skal enden komme*» ([Mat 24,14](#)).

Inn i en situasjon som synes å være lammende, skal evangeliet forkynnes for alle folkeslag. Viktig er det derfor å understreke at hedningemisjonen skal gå sin gang like til enden. Dette svarer også til løftet i misjonsbefalingen: «... *Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende*» ([Mat 28,20](#)).

Misjon blant jøder skal også foregå like til enden: «*Dere skal ikke bli ferdig med byene i Israel før Menneskesønnen kommer!*» ([Mat 10,23](#)). Evangeliene forutsetter at jødene skal være i sitt eget land når Jesus kommer igjen, men at de skal være der under trengsel (Mark 13; Luk 21,20-28). Jeg gjentar her det jeg skrev tidligere i boken, at Israel som folk kommer til å bli et Herrens redskap med hensyn til hedningemisjon i endetiden.

Vi finner i Bibelen en viss «spenning» i fremstillingen av endetidens budskap. På den ene side viser Jesus til klare tegn som skal inntreffe før han kommer igjen (Mat 24,3ff).

På den annen side skal Jesus komme brått, plutselig, som en tyv om natten (Mat 24,42-44). Ingen skal kunne beregne seg til denne dagen. «*Men den dag og time kjenner ingen, ikke engang himmelens engler, men bare min Far*» (Mat 24,36).

I denne ventetiden skal troens folk forkynne evangeliet og søke å vinne mennesker for Gud. «*Da vi altså kjenner frykten for Herren, søker vi å vinne mennesker*» ([2 Kor 5,11](#)). Jesus er nemlig død for alle: «*Og han er en soning for våre synder, og det ikke bare for våre, men også for hele verdens*» ([1 Joh 2,2](#)).

«*Men Herren har tålmodighet med dere, for han vil ikke at noen skal gå fortapt, men at alle skal komme til omvendelse*» ([2 Pet 3,9](#)). Derfor drøyer Herren i det lengste med å komme. Hans øyne skuer ut over jorden - om det skulle finnes et menneske som vil la seg frelse før han kommer. «*For Herrens øyne farer over hele jorden for kraftig å støtte dem som er helt med ham i sitt hjerte*» ([2 Krøn 16,9](#)).

Denne ventetiden eller nådetiden er blitt kalt Guds ekstra tid for misjonen. Denne tiden gjelder det å utnytte. «*Hvem er da den tro og kloke tjener som hans herre har satt over sine tjenestefolk: for at han kan gi dem mat i rette tid? Salig er den tjener som hans herre finner i ferd med å gjøre dette, når han kommer*» (Mat 24,25-46).

Det understrekes at Guds barn må «*ferdes i hellighet og gudsfrykt, mens dere venter på at Guds dag skal komme, og fremskynder den ...*» (2 Pet 3,11-12). Det er en oppmuntrende tanke fra Skriften at ved å leve i gudsfrykt og søke å vinne mennesker for Guds rike, er vi med å fremskynde Jesu gjenkomst. Ved et slikt liv i hellig ferd og tjeneste for Gud bidrar de troende til at målet for hans tålmodighet blir nådd (v 9) og at flest mulig blir frelst.

Det er underlig hvordan ett enkelt bibelord iblant kan være med å tenne en person i brann for misjonen. Det skjedde en gang at en ung mann (lege) fikk åpenbart et ord i forbindelse med Davids flukt etter Absalons opprør og død: «*Hvorfor sier dere da ikke et ord om å hente kongen (David) tilbake*» ([2 Sam 19,10](#)). Dette ordet slo ned som en brannfakkell i den unge mannens hjerte - nettopp med sikte på misjonen og Jesu gjenkomst.

I endetiden må vi også regne med vekkelsens mulighet. Gud har tidligere i historien sendt vekkelse som har stanset omfattende frafall og rettet opp dype moralske forfall. Vi må hele tiden ha denne forventning: «*For ingenting er umulig for Gud!*» ([Luk 1,37](#)).

Samtidig må det vel sies at Bibelen betrakter endetiden som en frafallstid - i det store og hele. Det tales med rystende alvor om at «*mange falske profeter skal stå fram, og de skal forføre mange*» (Mat 24,11). Et særdeles alvorlig ord har vi om dette: «*Men det stod også fram falske profeter i folket. Slik skal det også blant dere komme falske lærere, slike som lurar inn vranglære som fører til fortapelse ...*» ([2 Pet 2,1](#)).

Tilstanden i flere av menighetene i Åpenbaringsboken 2-3 er også preget av frafall fra Jesus, åndelig død og lunkenhet. Men i en av menighetene - Filadelfia-menigheten - er det Guds Ord og misjonen som har fremgang: «*Jeg vet om dine gjerninger. Se, jeg har satt foran deg en åpen dør, og ingen kan lukke den igjen. For du har liten styrke, og har holdt fast på mitt ord og ikke fornektet mitt navn*» ([ÅP 3,8](#)).

Denne menigheten var standhaftig i å holde fast på Guds Ord og på Bibelens klare bekjennelse om Jesus - samtidig som den var liten og hjelpeløs i seg selv. Av den grunn hadde Herren satt foran menigheten en åpen dør for sjelevinning og misjon.

Dette viser betydningen av å fastholde et klart bibelsk grunnsyn i endetiden. Det lyder klar ordre: Det må ikke legges noe til eller trekkes noe fra det som står skrevet ([ÅP 22,18-19](#)).

Budskapet i endetiden må være preget av en fulltonende Kristus-forkynnelse. Det må være den korsfestede Jesus Kristus som forkynnes (1.Kor 2,2).

Luther skriver i et brev til Melancthon (1522) noe som er vel verd å merke seg: «Det som er prøvestenen er om du kjenner anfektelsen og budskapet om den korsfestede Jesus Kristus ... Se, du skal ikke tro dem (svermeme) om de forkynner den opphøyde Jesus, om ikke de først forkynner den korsfestede Jesus Kristus» (Luther).

Apostelen Paulus minner galateme om dette: «... Dere som har fått Jesus Kristus malt for øynene

som korsfestet!» ([Gal 3,1](#)).

Forkynnelsen av Jesu gjenkomst bør stå i nøye sammenheng med lov og evangelium, dom og frelse, Guds vrede og Guds nåde. Ja, budskapet om Jesu snare gjenkomst skal aktualisere formaningen om å vende om og sette sin lit til Jesus mens det ennå er nådetid.

Nå er det egentlig ikke vi som skal drive misjon, men det er Ordet om Jesus som skal settes i omløp. Vi kan merke oss uttrykksmåten i [Mat 25,16](#): «*Han som hadde fått fem talenter, gikk straks bort og drev handel (kjøpslo) med dem, og tjente fem til.*»

Om vi lar talentene stå som bilde på evangeliet, er det selve evangeliet som skal settes i virksomhet og utføre hele arbeidet. Dette skjer gjennom vitnesbyrd og forkynnelse. I en av de nyere engelske bibeloversettelsene er uttrykket «drive handel» oversatt med «put it to work» - sette det i arbeid. På den måten er det pengene forrenter seg. Med andre ord: Talentene (evangeliet) må settes i omløp (i arbeid). Her er noe forløsende: EVANGELIET i funksjon! Da er det ikke vi som blir hovedsaken, men det budskapet (såkornet) vi har å bringe ut. Mens Herren drøyer (sml. Mat 25,19), skal evangeliet settes i funksjon. Det dreier seg altså om «evangeliets frie løp» ...;.. i endetidsperspektiv. Det er nemlig selve evangeliet Ordet om Jesu person og verk - som gjenföder og frelser. «*For intet har dere fått det, for intet skal dere gi det*» ([Mat 10,8](#)).

Det er sant at endetidsbudskapet er forbundet med stort alvor i Skriften. Men samtidig bærer endetidstegnene bud om at forløsningen stunder til og at sommeren er nær ([Luk 21,28-31](#)).

Dette er den kristnes trøstefulle håp. Det er gode nyheter. Snart kommer Han som vi venter på ([Hebr 10,37](#)).

Fra kirkehistorien kan vi lære at i tider da budskapet om Jesu gjenkomst lød klart og med stor åndsmakt, ble troens folk ivrig og trofast i tjenesten for Kristus. Dette har Brorson gitt uttrykk for i en salme:

Når Jesu kjærlighet Kun rett betraktes,
Og verdens herlighet for intet aktes,
Når himlen er oss kjær Og lys og yndig,
Da bliver Herrens hær I striden myndig.

Sangboken nr. 470, vers 5

Er Kristus på tronen, så er selvet korsfestet. - I det hjertet hvor denne tronen er reist og dette korset er plantet, gror misjonssinnet frem ...

Misjonærkallet - kallet til å reise ut - gir Herren bare til noen få. Misjonskallet derimot, vil Herren gjeme få gi til alle sine bam ...

Din generasjon hedninger er ditt ansvar. Så langt misjonæren når ut med evangeliet, så langt kommer Jesus og ikke lenger ...

En kristen bærer samtidig på en stor glede og en uavlatelig lidelse. En glede over selv å være frelst i kraft av Lammets blod, og en lidelse over dem som ikke er frelst ... En kristens kall ender i verdensmisjonen. (Fra Asbjørn Aaviks hefte «Misjonssinn» - her fritt gjengitt.)

(Kapitel fra "Kallet Profeten Jonas og Verdensmisjonen" af Dag Risdal - Lunde Forlag 1995 - Shafan 07-09-11)

www.shafan.dk

Bibeltekster er hentet fra den autoriserede oversættelse,

© Det Danske Bibelselskab 1992 og kan læses på [BibelenOnline](#)